

Mål C-73/24 [Keladis II]ⁱ**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

30 januari 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Förvaltningsdomstolen i första instans i Thessaloniki, Grekland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

30 november 2023

Klagande:

WI

Motpart:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon (Självständig uppbördsmyndighet)

Saken i det nationella målet

Talan om ogiltigförklaring av de tulltaxeringsbeslut genom vilka det slogs fast att WI var medansvarig till smugglingsbrott, ålades att betala förhöjda avgifter för dessa brott, förklarades vara solidariskt ansvarig för betalningen av det sammanlagda beloppet av ovannämnda förhöjda avgifter och solidariskt med de andra medansvariga ålades att betala det mervärdesskattebelopp som hade undandragits för varje importdeklaration.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande – Tullar – Mervärdesskatt – Tullvärde – Det deklarerade tullvärdet är lägre än det faktiska värdet – Beskattningsunderlag för

ⁱ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

mervärdesskatt – Marknadsvärde – Fastställande – Metod för att fastställa marknadsvärdet

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

1. För det fall det föreligger rimligt tvivel om huruvida det deklarerade tullvärdet på de importerade varorna motsvarar deras faktiska transaktionsvärde, men det i samband med en kontroll i efterhand inte är möjligt att fastställa transaktionsvärdet på grundval av metoderna i artikel 30.2 a och b (transaktionsvärdet på identiska och liknande varor) i förordning nr 2913/92 och artikel 74.2 i förordning nr 952/2013, dels eftersom varorna har undgått att tas i beslag och det därför inte går att göra en fysisk kontroll av dem, dels eftersom beskrivningen av varorna i de dokument som åtföljer importdeklarationen är generisk och oprecis, är det då förenligt med artikel 30.2 c i förordning nr 2913/92 och artikel 74.2 c i förordning nr 952/2013 att tillämpa en förvaltningspraxis enligt vilken de så kallade införselpriserna, vilka definieras i det automatiserade övervakningsverktyget (AMT) i unionens program för bedrägeribekämpning (AFIS) och fastställs med hjälp av statistiska metoder, används som underlag för att fastställa varornas marknadsvärde genom tillämpning av den ”deduktiva metod” som föreskrivs i dessa bestämmelser?

2. Om den första frågan besvaras nekande, är det då tillåtet att använda ovannämnda ”införselpriser” genom att tillämpa någon av de andra metoder som beskrivs i artiklarna 30 och 31 i förordning nr 2913/92 och artikel 74.1–74.3 i förordning nr 952/2013, särskilt med beaktande av dels den rimliga flexibilitet som måste råda mellan tillämpningen av ”reservmetoden” enligt artikel 31 i förordning nr 2913/92 och artikel 74 i förordning nr 952/2013, dels det uttryckliga förbudet mot att fastställa tullvärdet på grundval av minimitullvärden, vilket föreskrivs enligt samma ”reservmetod” (artikel 31.2 f i gemenskapens tullkodex och artikel 144.2 f i förordning 2015/2447)?

3. Om båda de ovannämnda frågorna besvaras nekande, får då tullmyndigheterna enligt unionsrätten låta bli att påföra en importör undandragen mervärdesskatt trots att det senare visar sig att denne (systematiskt) har importerat varor till lägre priser än dem som har fastställts som kommersiellt gångbara minimipriser, för det fall tullmyndigheterna vid kontrollen i efterhand inte kan fastställa tullvärdet på de importerade varorna med någon av de metoder som beskrivs i artiklarna 30 och 31 i förordning nr 2913/92 och artikel 74.1–74.3 i förordning nr 952/2013, eller är det i sådana fall i slutändan tillåtet att påföra mervärdesskatten på grundval av de statistiskt fastställda lägsta godtagbara priserna, såsom redan har godtagits i samband med att kommissionen har tillskrivit en medlemsstat som inte har genomfört lämpliga tullkontroller ansvar vid förluster av egna medel (se EU-domstolens dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket, C-213/19, EU:C:2022:167)?

4. Om den andra eller den tredje av ovanstående frågor besvaras jakande, måste då de statistiskt fastställda minimipriserna avse importörer som skett vid samma eller nästan samma tidpunkt som de kontrollerade importörerna och vilket är i så fall det största tillåtna tidsintervallet mellan de importörer som används för att uppnå det statistiska resultatet och de kontrollerade importörerna (kan exempelvis de 90 dagar som anges i artikel 152.1 b i förordning nr 2454/93 och artikel 142.2 i förordning 2015/2447 tillämpas analogt)?

5. Om minst en av de första tre frågorna besvaras jakande vad gäller användningen av ”införselpriser” för att fastställa marknadsvärden på importerade varor, och för det fall det förfarande som föreskrivs i artikel 81 i förordning nr 2913/92 och artikel 177 i förordning nr 952/2013 har följts vid import för att förenkla upprättandet av tulldeklarationer genom sammanslagning av varornas Taric-nummer, är det då förenligt med principen om förbud mot fastställande av godtyckliga eller fiktiva tullvärden att tillämpa en förvaltningspraxis enligt vilken tullvärdet på samtliga importerade varor inom ramen för varje importdeklaration beräknas på grundval av det fastställda ”införselpriset” för den specifika vara vars Taric-nummer anges i importdeklarationen, eftersom tullmyndigheten i enlighet med artikel 222.2 b i förordning 2015/2447 är bunden av den sammanslagning som har gjorts av importören, eller måste tvärtom värdet på varje vara fastställas på grundval av varans tulltaxenummer, trots att Taric-numret inte anges i importdeklarationen, för att undvika risken för att det tas ut godtyckliga tullar?

Anförda unionsbestämmelser och anförd praxis från EU-domstolen

Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4): artiklarna 29.1, 30, 31, 78 och 81 (nedan kallad gemenskapens tullkodex)

Kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, 1993, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1): artiklarna 142.1, 150.1, 151.1, 152 och 181a samt bilaga 23

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (omarbetning) (EUT L 269, 2013, s. 1): artiklarna 48, 70.1, 74, 177.1 (nedan kallad unionens tullkodex)

Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2447 av den 24 november 2015 om närmare regler för genomförande av vissa bestämmelser i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 343, 2015, s. 558): artiklarna 1.2, 128.1, 140, 141.1, 142, 144 och 222

Domstolens dom av den 28 februari 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128), dom av den 12 december 2013, Christodoulou m.fl. (C-116/12, EU:C:2013:825), dom av den 16 juni 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455), dom av den 9 november 2017, LS Customs Services (C-46/16, EU:C:2017:839), dom av den 20 juni 2019, Oribalt Rīga (C-1/18, EU:C:2019:519), dom av den 22 april 2021, Lifosa (C-75/20, EU:C:2021:320), dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket (Bekämpning av bedrägerier i form av undervärdering) (C-213/19, EU:C:2022:167), dom av den 9 juni 2022, Baltic Master (C-599/20, EU:C:2022:457), och dom av den 9 juni 2022, FAWKES (C-187/21, EU:C:2022:458)

Anförda nationella bestämmelser

Nomos 2960/2001, Ethnikos teloneiakos kodikas (lag nr 2960/2001, nationell tullkodex) (FEK A' 265/22.11.2001):

Artiklarna 28.1–28.3, 29.1, 29.2, 31 och 142.

Artikel 150: ”1. De personer som på något sätt är delaktiga i en tullöverträdelse enligt artikel 142.2 i denna kodex ska i överensstämmelse med artikel 152, artikel 155 och följande artiklar i denna kodex, individuellt och solidariskt påföras en förhöjd avgift till ett belopp som kan variera från tre till fem gånger beloppet för de tullar som är hänförliga till överträdelsen och beroende på i vilken omfattning var och en av dem är delaktiga, oberoende av lagföringen av dem. Detta gäller samtliga medansvariga. För detta ändamål ska tullarna beräknas i överensstämmelse med bestämmelserna i gemenskapens tullkodex och de relevanta nationella bestämmelserna om uppkomst av tullskuld. I händelse av ... underfakturering utgörs beskattningsunderlaget för ovannämnda förhöjda avgift av skillnaden mellan de tullar som följer av det värde som erhållits vid tidpunkten för tullklareringen och det aktuella marknadsvärdet. Om tre gånger beloppet av de tullar och andra skatter som hänför sig till de smugglade varorna är lägre än ettusenfemhundra (1 500) euro, ska sanktionsavgiften fastställas till nämnda belopp för punktskattepliktiga varor och till halva nämnda belopp för andra varor ... Tullar, skatter och andra avgifter som inte har betalats, trots att en tullskuld har uppkommit på ett lagligt sätt, får debiteras separat genom ett motiverat tulltaxeringsbeslut. ...”

Artikel 155.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 En klädimportör etablerade år 2014 en enskild firma för partihandel med kläder med säte i Thessaloniki. Fram till slutet av år 2016 hade företaget lämnat in hundratals importdeklarationer med ett deklarerat varuvärde på cirka 6 000 000

euro. Företaget granskades av tullkontoret år 2016 efter en anmälan om underfakturering av de importerade varorna.

- 2 Vid granskningen konstaterades oegentligheter i företagets verksamhet och i de importers som företaget hade utfört. Det konstaterades bland annat att den påstådda importören var anställd av en annan klädhandlare. Dessutom motsvarade de varor som genomgick en fysisk kontroll visserligen den kvantitet varor som angavs i varje importdeklaration, men de skilde sig åt i kvalitet, sammansättning, storlek, utformning och värde, vilket inte återspeglades i de importfakturer som bifogades deklarationerna. De deklarerade värdena var enligt kontrollanterna dessutom uppenbart lägre än de faktiska värdena.
- 3 Efter granskningen drog tullkontoret slutsatsen att företaget endast formellt ägdes av importören, medan den verkliga näringsidkaren var ovannämnda klädhandlare, hos vilken WI var anställd. Enligt kontrollmyndigheterna fungerade smuggelnätverket på följande sätt: De näringsidkare som var intresserade av att importera kläder från Turkiet reste först till Turkiet och tog kontakt med leverantörer, vilka de betalade kontant. Enligt avtalet skulle varorna inte exporteras direkt av säljaren, utan levereras till ett fraktbolag som skulle sköta frakten till Grekland. Varorna förpackades på ett sådant sätt att de grekiska tullmyndigheterna vilseleddes i fråga om deras kvalitet och värde. För tullklareringen av varorna utfärdade ett annat turkiskt bolag en faktura som innehöll oriktiga värden (underfakturering), omfattade alla varor och angav företaget som köpare. I denna faktura angavs varorna ospecificerat och de deklarerade värdena var mycket lägre än de värden som de grekiska näringsidkarna faktiskt betalade till de faktiska turkiska leverantörerna.
- 4 Efter tullklareringen fraktades varorna av ett annat fraktbolag till de faktiska köparna i hela Grekland. Fraktkostnaden från Turkiet betalades kontant av de slutliga mottagarna utan att det utfärdades någon faktura. Även den mervärdesskatt som var hänförlig till bolagets faktura betalades kontant. De deklarerade värdena på fakturorna för försäljningar på den inhemska marknaden var bara något högre än de värden som deklarerades vid import, medan de kvantiteter som angavs på de flesta av fakturorna var oriktiga, eftersom de flesta av mottagarna inte ville att fakturorna skulle återspegla de faktiskt mottagna kvantiteterna.
- 5 Det behöriga tullkontoret i Thessaloniki fastställde det sammanlagda beloppet för skatter och andra avgifter som hade undandragits för så gott som alla företagets importers till 6 211 300,19 euro. Vad gäller bland annat WI:s inblandning i ovannämnda smuggelnätverk framgår det av kontrollrapporten att WI var registrerad som anställd i företaget, var en direkt medarbetare till klädhandlaren, hade full kännedom om dennes aktiviteter samt tog emot och följde dennes instruktioner. WI nekade dock till att det hade begåtts någon som helst överträdelse eller till att ha varit delaktig i den påstådda överträdelsen.

- 6 Till följd av detta meddelades de tulltaxeringsbeslut som WI har bestritt. Den slutliga mottagaren av varorna i varje deklaration, tillika den faktiska importören, WI och de fyra andra personerna med koppling till företagets verksamhet, däribland importören och klädhandlaren, ansågs enligt vart och ett av dessa tulltaxeringsbeslut vara ansvariga för smugglingsbrottet. De ansågs ha handlat gemensamt och i samråd med uppsåt att undanhålla grekiska staten de skatter som ska tas ut på importerade varor för att därigenom undvika att betala motsvarande mervärdesskatt på varorna till den slutliga mottagaren och uppnå den påföljande direkta ekonomiska fördelen.
- 7 På grundval av ovanstående gjordes en ny bedömning av värdet på de importerade varorna i varje deklaration. Vidare beräknades den undandragna mervärdesskatten per importör och per deklaration. Denna mervärdesskatt påfördes alla medansvariga solidariskt. Dessutom påfördes förhöjda avgifter på tre gånger det undandragna mervärdesskattebeloppet.

Parternas huvudargument

- 8 WI har nekat till att de aktuella varorna underfakturerades. WI har bland annat gjort gällande att värdet på varorna inte fastställdes på ett lagligt sätt i och med att det användes ”skäliga priser” eller ”införselpriser” vilka utgör statistiska uppgifter med avseende på importpriser och således endast kan användas till att ifrågasätta det deklarerade värdet men inte som en metod för att fastställa tullvärdet, eftersom detta endast får göras på grundval av de metoder som föreskrivs i bestämmelserna i unionens tullkodex.
- 9 WI har vidare gjort gällande att priset under alla omständigheter fastställdes på ett rättsstridigt sätt på grundval av det Taric-nummer som angavs i varje deklaration inom ramen för det förenklade förfarandet, eftersom importören angav detta nummer på tulltjänstemännens förslag i syfte att påskynda saluföringen av de deklarerade varorna och inte motsvarade de faktiskt importerade varorna. WI har därför gjort gällande att kontrollanterna gjorde sig skyldiga till ett fel när de inte gjorde en fysisk kontroll av de aktuella varorna, utan enbart grundade sig på de angivna numren för att klassificera den importerade varutypen.
- 10 WI har dessutom påpekat att det endast i vissa av deklarationerna begärdes en sammanslagning av tulltaxenummer. Med avseende på de övriga fanns det då inte ens någon saklig grund för att fastställa värdet på grundval av ett enda Taric-nummer. Vid import av de varor som omfattas av de omtvistade deklarationerna hade det dessutom i många fall gjorts en fysisk kontroll utan att det hade konstaterats någon avvikelse mellan de importerade varornas beskaffenhet, kvalitet och deklarerade priser. Tulltjänstemännen fastställde sedan inte värdet på grundval av de varor som faktiskt hade importerats, utan på grundval av andra varor med ett annat Taric-nummer och således med ett högre ”införselpris”.

- 11 På så sätt fastställdes det enligt WI ett falskt högt pris för varje vara, vilket medför att det saknas fog för tullkontorets konstaterade underfakturering, eftersom importerna i förevarande fall avsåg varor som såldes till särskilt låga priser.
- 12 Uppbördsmyndigheten har bestritt dessa argument och gjort gällande att den metod som användes för att fastställa varornas värde var laglig och lämplig. Närmare bestämt uppmanades den påstådda importören i alla de aktuella deklARATIONERNA att tillämpa det förenklade förfarandet med ”sammanslagning av tulltaxenummer” i enlighet med artikel 177 i unionens tullkodex. Ansökningarna beviljades alla gånger, vilket innebär att varorna nu behandlas som en enda varupost, nämligen den med högst tulltaxenummer.
- 13 Efter det att kontrollanten hade fastställt att varorna hade underfakturerats, användes det tulltaxenummer som hade angetts i deklARATIONEN under det förenklade förfarandet som beräkningsgrund för att fastställa undandragna skatter.
- 14 Uppbördsmyndigheten har bland annat påpekat att de metoder för fastställande som grundar sig på transaktionsvärdet på identiska och liknande varor (artikel 30.2 a och b i gemenskapens tullkodex och artikel 74.2 i unionens tullkodex) inte tillämpades i de angripna rättsakterna, eftersom detta inte var möjligt på grund av att varorna hade undgått att tas i beslag och att beskrivningen av varorna på de fakturor som åtföljde importdeklARATIONERNA var generisk och oprecis.
- 15 I stället tillämpades den metod som föreskrivs i artikel 30.2 c i gemenskapens tullkodex (”deduktiv metod”). Närmare bestämt fastställdes det ett tullvärde baserat på det enhetspris som motsvarade försäljningarna inom unionens tullområde av de importerade varorna eller identiska eller liknande varor, vilka utgjorde den största sammanlagda kvantitet som såldes till personer som inte är säljarna närstående inom unionen, vid samma eller nästan samma tidpunkt som importen av de aktuella varorna.
- 16 Vid tillämpningen av denna metod beaktade tullkontoret, som hade tillgång till AMT-systemet (Automated Monitoring Tool) för AFIS (unionens program för bedrägeribekämpning), ”införselpriserna”, vilka är fastställda till 50 procent av det skäligena priset per kilogram varor och ingår i ovannämnda system. Slutligen fastställde tullkontoret tullvärdet till samma nivå som ”införselpriset”. Eftersom dessa priser (det vill säga 50 procent av de skäligena genomsnittspriserna på de importerade varorna, på grundval av sammanställningen av statistiska uppgifter som unionen har tillgång till med avseende på importen som har utförts inom dess territorium) är den avgörande faktorn för att fastställa ett minimivärde under vilket det inte är hållbart att utföra någon laglig affärstransaktion för de aktuella varorna, ansåg tullkontoret bland annat att det finns en presumtion om underfakturering när det angivna priset på fakturan understiger detta införselpris.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 17 Om tullmyndigheterna har rimliga skäl att betvivla att det deklarerade transaktionsvärdet motsvarar det faktiskt betalda priset och därmed tullvärdet på de importerade varorna, får tullmyndigheterna enligt den hänskjutande domstolen avvisa det deklarerade värdet och fastställa priset på grundval av någon av de metoder som beskrivs i artikel 30 i gemenskapens tullkodex och artikel 74 i unionens tullkodex. I förevarande fall finner den hänskjutande domstolen, på grundval av den framlagda bevisningen, att tullkontoret skäligen kunde hysa sådana tvivel.
- 18 Emellertid uppkommer frågan på vilket sätt varornas tullvärde ska fastställas för att dels avgöra huruvida det i varje enskilt fall av import av varor faktiskt har förekommit en underfakturering, dels huruvida den undandragna skatten (mervärdesskatt på import) och motsvarande förhöjda avgifter ska påföras.
- 19 Tullkontoret tillämpade den ”deduktiva metoden” och beaktade i detta sammanhang ”införselpriserna”. Den statistiska metoden för att fastställa korrekta genomsnittspriser och lägsta godtagbara priser är emellertid i första hand utvecklad som ett verktyg för riskanalys och inte som en metod för att fastställa tullvärdet på specifika varor inom ramen för en kontroll i efterhand. Den hänskjutande domstolen finner vidare att denna metod för att fastställa minimiimportpriser är en rent statistisk metod och därmed kan leda till en viss andel falskt positiva resultat, utan att det förekommer någon underfakturering.
- 20 Mot denna bakgrund anser den hänskjutande domstolen att de ”införselpriser” som fastställs i AMT-systemet inte får användas i efterhand för att fastställa tullvärdet enligt den ”deduktiva metoden”, särskilt med beaktande av att det enligt ordalydelsen i dessa bestämmelser är nödvändigt att fastställa enhetspriset för försäljning av de importerade varorna eller av identiska eller liknande varor. Problemet med att det inte är möjligt att göra en fysisk kontroll av de importerade varorna för att fastställa huruvida de är identiska eller liknande varor uppstår således även vid tillämpningen av denna metod, vilket även innebär att de metoder som föreskrivs i artikel 30.2 b och c i gemenskapens tullkodex och artikel 74.2 b och c i unionens tullkodex inte kunde tillämpas i det specifika fallet.
- 21 Enligt den hänskjutande domstolen får ”införselpriser” inte heller användas inom ramen för någon annan av de metoder för att fastställa transaktionsvärdet som föreskrivs i artiklarna 30 och 31 i gemenskapens tullkodex och artikel 74 i unionens tullkodex. Det framgår bland annat av dessa bestämmelser att metoden med beräknat värde förutsätter kännedom om den specifika varans exakta egenskaper, medan tillämpningen av den så kallade reservmetoden uttryckligen förbjuder att tullvärdet fastställs på grundval av minimitullvärden.
- 22 Det framgår vidare klart av de ovannämnda bestämmelserna i såväl gemenskapens tullkodex som unionens tullkodex att tullmyndigheterna, när det gäller beräkningen av tullvärdet på varor inom ramen för kontroller i efterhand, ska

begränsa sig till att tillämpa de metoder som uttryckligen beskrivs i artiklarna 30 och 31 i gemenskapens tullkodex och artikel 74 i unionens tullkodex. Följaktligen får ”införselpriset” inte användas för att i efterhand påföra en viss importör det belopp vars deklarerade värde understiger det ovannämnda ”införselpriset”.

- 23 Mot denna bakgrund ska de angripna rättsakterna ogiltigförklaras, eftersom tullkontoret uttryckligen har medgett att fastställandet av tullvärdet på de importerade varorna i slutändan grundade sig på de ”införselpriser” som ingår i AMT-systemet.
- 24 Denna bedömning av den hänskjutande domstolen, som grundar sig på en tolkning av de relevanta bestämmelserna i unionens tullagstiftning i avsaknad av praxis från EU-domstolen i ett mål med samma kännetecken som det förevarande, ger dock utrymme för tvivel. Den ovannämnda möjliga tolkningen, enligt vilken användning av ”införselpriser” inte är tillåten, medför nämligen att de undandragna tullarna inte får påföras en importör trots att det senare visar sig att denne (systematiskt) har importerat varor till priser som är lägre än dem som har fastställts som kommersiellt hållbara minimipriser.
- 25 Den omständigheten att det inte går att göra en fysisk kontroll av samtliga varor på grund av att det har gått en lång tid och att varorna släpptes ut på marknaden direkt innebär nämligen att det i den aktuella situationen inte går att beräkna deras faktiska transaktionsvärde och, följaktligen, att styrka deras underfakturering.
- 26 Det kan följaktligen även hävdas (såsom den grekiska tullmyndigheten har gjort) att värdet på de importerade varorna, för det fall enskilda importörer påförs respektive belopp, i slutändan kan fastställas på grundval av de ”införselpriser” som statistiskt fastställs av de behöriga EU-institutionerna.
- 27 Om denna tolkning skulle antas, anser emellertid den hänskjutande domstolen att det inte framgår av de angripna rättsakterna exakt vilket ”införselpris” som användes för varje deklaration och inte heller om nämnda pris härleddes på grundval av den statistiska sammanställningen av de importer av de aktuella varorna som skedde vid samma eller nästan samma tidpunkt. Kravet på ett tidsmässigt samband mellan enhetspriset och importen av de specifika varorna uppkommer uttryckligen med avseende på tillämpningen av den metod som beskrivs i artikel 30.2 b och c i gemenskapens tullkodex och artikel 74.2 b och c i unionens tullkodex, vilket fastställs till ett tidsintervall på högst 90 dagar. Däremot anger nämnda bestämmelser inte uttryckligen det största tillåtna tidsintervallet från importen av varorna som de priser som ligger till grund för det statistiska fastställandet av ”införselpriserna” får ha om det tillämpas en annan metod för fastställande av tullvärdet.
- 28 Vidare är sammanslagningen av tulltaxenumren, som är bindande för såväl tullmyndigheten som importören på så sätt att dessa i framtiden ska behandla de varor som importeras inom ramen för varje importdeklaration som en enda varupost, en praxis som i samband med en kontroll i efterhand för beräkning av

marknadsvärdet kan leda till att det fastställs ett fiktivt värde för de varor som har slagits samman under Taric-numret. Detta beror på att det inte kan uteslutas att det ”införselpris” som är hänförligt till varorna med det Taric-nummer som anges i importdeklarationen är en multipel av ”införselpriset” för en annan vara som importeras med samma importdeklaration.

- 29 Därigenom kan det på grund av det förenklade förfarandet ges ett falskt intryck av att vissa varor är underfakturerade, trots att deras faktiska transaktionsvärde i själva verket anges i importdeklarationen. Samma problem skulle dock uppstå även om marknadsvärdet på de importerade varorna fastställdes genom en sammanslagning av Taric-nummer utan användning av ”införselpriserna” enligt någon av de metoder för fastställande av marknadsvärdet som föreskrivs i artiklarna 30 och 31 i gemenskapens tullkodex och artikel 74 i unionens tullkodex.
- 30 Den hänskjutande domstolen anser följaktligen att, i den mån marknadsvärdet på de varor som avses i de omtvistade deklarationerna inte fastställdes på grundval av värdet på själva varan utan på grundval av den vara som motsvarade det Taric-nummer som angavs i importdeklarationen, ska de angripna rättsakterna ogiltigförklaras även på denna grund. Såsom tullkontoret har påpekat ska emellertid de varor som är föremål för en begäran om förenkling enligt artikel 222.2 b i förordning 2015/2447 hädanefter anses utgöra en enda varupost. EU-domstolen har dessutom redan slagit fast (dom av den 9 juni 2022, *Baltic Master*, C-599/20, EU:C:2022:457, punkterna 52–54) att det inte kan anses vara orimligt att tullmyndigheterna, för att fastställa varornas marknadsvärde, väljer att grunda sig på uppgifter som lämnats av deklaranterna, även om det därigenom fastställs ett enda pris för varor vilka, trots att de klassificeras enligt samma Taric-nummer, inte är homogena. Det skulle därför kunna hävdas att tullmyndigheternas ovannämnda praxis i själva verket grundar sig på bestämmelserna i EU-tullagstiftningen.
- 31 Eftersom de omtvistade importdeklarationerna avser perioden april 2014–december 2016 följer det av det ovan anförda att en tolkning är nödvändig av såväl bestämmelserna i gemenskapens tullkodex och förordning nr 2454/93 som de relevanta bestämmelserna i unionens tullkodex och förordning 2015/2447. Denna tolkning är varken uppenbar eller bortom rimligt tvivel, eftersom EU-domstolen ännu inte har uttalat sig om huruvida det är tillåtet att använda lägsta godtagbara priser eller ”införselpriser” för att fastställa värdet på importerade varor, eller om huruvida sammanslagningen av Taric-nummer är bindande för tullmyndigheterna inom ramen för en kontroll i efterhand.
- 32 Mot denna bakgrund och med hänsyn tagen till att det vid den hänskjutande domstolen pågår hundratals liknande mål i vilka samma rättsfråga uppkommer, är det nödvändigt att med stöd av artikel 267 FEUF hänskjuta ovannämnda frågor till EU-domstolen för ett förhandsavgörande.